

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 03.06.2009, sp. zn. 3 Tdo 593/2009, ECLI:CZ:NS:2009:3.TDO.593.2009.1

Číslo: 22/2010

Právní věta: S ohledem na ustanovení § 89 odst. 2 tr. ř. lze za důkaz použitelný v trestním řízení pokládat též obsah obrazového záznamu z kamerového systému, který poškozený nainstaloval za účelem zjištění identity osoby poškozující jeho majetek (např. jeho obydlí, jeho automobil). V takovém případě zpravidla nepředstavuje jednání poškozeného nepřípustný zásah do soukromí zaznamenané osoby, který by znamenal neúčinnost takového důkazu, i když instalaci záznamového zařízení a jeho provoz neoznámil Úřadu pro ochranu osobních údajů podle § 16 odst. 1 odst. 2 zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Přípustnost takového důkazu je však nezbytné vždy posuzovat i s přihlédnutím k právu na soukromí zakotvenému v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí ve smyslu čl. 7 a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 03.06.2009

Spisová značka: 3 Tdo 593/2009

Číslo rozhodnutí: 22

Číslo sešitu: 3-4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Důkaz

Předpisy: § 89 odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného V. S. proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. 7 To 538/2008, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Prostějově pod sp. zn. 1 T 167/2007.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Prostějově ze dne 20. 10. 2008, sp. zn. 1 T 167/2007, byl obviněný V. S. uznán vinným trestným činem poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák. na tom skutkovém základě, že „v době od 18.00 hod. dne 11. 5. 2007 do 8.00 hod. dne 12. 5. 2007 v P. záměrně vpravil neznámou čirou hmotu, o které věděl, že zatuhne a způsobí nevratné znehybnění a nefunkčnost zámků, do celkem sedmi bezpečnostních zámků zn. Fab na vstupních dveřích domu a prodejen a dvou vložek zámků osobního automobilu, přičemž hmota v zámcích zatuhla a způsobil M. S. škodu ve výši 7424 Kč na poškozených a neopravitelných zámcích a na účelně vynaložených nákladech na uvedení

v předešlý stav v částce 1657 Kč“.

Podle § 257 odst. 1 tr. zák. byl obviněný odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře osmi měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. Výrokem podle § 228 odst. 1 tr. ř. soud obviněnému uložil, aby zaplatil poškozenému M. S. na náhradě škody částku 9080 Kč.

O odvolání obviněného proti předmětnému rozsudku rozhodl ve druhém stupni Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. 7 To 538/2008, jímž podle § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a způsobu jeho výkonu. Za podmínku podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. ř. pak rozhodl tak, že se obviněný podle § 257 odst. 1 tr. zák. odsuzuje k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř měsíců, pro jehož výkon se podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazuje do věznice s ostrahou. Rozsudek odvolacího soudu nabyl právní moci dne 8. 1. 2009 (§ 139 odst. 1 písm. a/ tr. ř.) a k témuž datu nabyl v nezrušených výrocích právní moci i rozsudek soudu prvního stupně (§ 139 odst. 1 písm. b/ cc/ tr. ř. per analogiam).

Proti shora citovanému rozhodnutí odvolacího soudu podal obviněný V. S. následně dovolání, kterým současně napadl v nezrušených výrocích i rozsudek soudu prvního stupně. Uplatněným dovolacím důvodem byl důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku dovolatel nejprve provedl genezi dosavadního řízení konaného v jeho trestní věci. To podle jeho přesvědčení nebylo vedeno nepodjatým soudem a bylo zatíženo vadami, které ve svých důsledcích vedly k nesprávnému zjištění skutkového stavu věci. Podle soudů má dovolatele usvědčovat jednak výpověď jeho bratra M. S., který však samotnému poškození zámeků nebyl přítomen a na spáchání inkriminovaného jednání dovolatelem usuzuje toliko s ohledem na dlouhodobě negativní vzájemné vztahy; a dále výpověď jeho zaměstnance M. K., který však uvedl jen to, že zámky byly po provedeném zásahu nefunkční. Pokud jde o svědeckou výpověď zámečníka P. S., bylo podle dovolatele třeba vzít v úvahu, že nové zámky svědek jednak dodával a jednak je poté fyzicky měnil. Za těchto pro sebe lukrativních okolností neměl důvod se ani pokusit aplikovanou látku z údajně nevratně poškozených zámeků odstranit. Dovolatel má být konečně usvědčován videozáznamem, který však podle jeho názoru byl opatřen porušením zákona, tj. bez udělení potřebného povolení od Úřadu na ochranu osobních údajů. To podle dovolatele ovšem znamená, že jako důkaz byl tento kamerový záznam nepoužitelný a procesně neúčinný, neboť jej poškozený získal spácháním přestupku. Navíc z něj podle dovolatele lze zjistit pouze tolik, že se v inkriminovanou dobu nacházel u jednoho z poškozených zámeků. Rozhodně z něj však nelze dovodit, že poškodil i zbývajících sedm vložek, jak je mu kladeno za vinu. Soud tedy podle názoru dovolatele neměl k dispozici žádný objektivní důkaz svědčící spolehlivě o jeho vině. Navíc podle něj nebylo ani objektivně prokázáno, zda zámky vůbec byly nevratně zničeny ve smyslu výše uvedených svědectví a že poškozenému tak skutečně byla způsobena škoda v rozsudku uvedené výši. Protože Policie České republiky tyto zámky v přípravném řízení nezajistila, zůstává otázkou, zda do nich vpravená čirá látka byla či nebyla odstranitelná, např. ředidlem nebo jiným rozpouštědlem, což zpochybňuje správnost závěru soudu o skutečné škodě.

S ohledem na výše uvedené důvody obviněný v závěru dovolání navrhl, „aby dovolací soud napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí soudu prvního stupně, v celém rozsahu zrušil a věc vrátil k projednání a rozhodnutí v jiném senátu téhož soudu“. K tomu doplnil, že ve věci rovněž podal podnět k dalšímu mimořádnému opravnému prostředku, a to ke stížnosti pro porušení zákona.

Poněvadž dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., Nejvyšší soud předně posuzoval otázku, zda konkrétní důvody, o které obviněný dovolání opírá, lze podřadit pod dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., na který je v dovolání odkazováno.

V posuzovaném případě dovolatel nenamítl rozpor mezi zjištěným skutkovým stavem věci vyjádřeným v popisu skutku ve výroku rozsudku soudu prvního stupně a rozvedeným v odůvodnění tohoto rozhodnutí - ve vztahu k použité právní kvalifikaci skutku - ani to, že soudy svá skutková zjištění nesprávně posoudily z hlediska jiných důležitých hmotně právních skutečností. Svou dovolací argumentaci založil v první řadě na námitce procesní neúčinnosti důkazu obsahem videozáznamu z bezpečnostní kamery nainstalované poškozeným bez povolení Úřadu na ochranu osobních údajů (jako nezákonného „důkazu opatřeného přestupkem“) a tím i absence jakéhokoli objektivního a zároveň přípustného důkazu o jeho vině stíhaným skutkem, a v návaznosti na tom na námitkách vůči rozsahu (neúplnosti) a hodnocení provedené dokazování oběma soudy, které považuje pro závěry o jeho vině stíhaným skutkem a o výši způsobené škody na majetku svého bratra M. S. za zcela nedostatečné. Tyto námitky se však týkají primárně procesní stránky věci (zákonnosti a rozsahu provedení důkazů a jejich hodnocení) a směřují k prosazení vlastní skutkové verze dovolatele, podle níž se jednání, které je mu kladeno za vinu, nedopustil; kdy i za předpokladu, že by tomu tak bylo, nebylo postaveno najisto, že na majetku poškozeného skutečně způsobil škodu minimálně ve výši 5000 Kč (tzn. škodu nikoli nepatrnou ve smyslu § 89 odst. 11 tr. zák.), aby jeho jednání mohlo být kvalifikováno jako trestný čin poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák.

Na tomto místě je třeba poznamenat, že o relevanci námitek proti skutkovým zjištěním soudů by bylo možné - s ohledem na zásady vyplývající z práva obviněného na spravedlivý proces - uvažovat pouze za předpokladu, že by tu byl extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy (viz např. nálezy Ústavního soudu ve věcech sp. zn. [I. ÚS 4/04](#), sp. zn. [III. ÚS 84/94](#)). Takový rozpor je dán zejména tehdy, jestliže zjištění soudů nemají žádnou vazbu na obsah provedených důkazů při žádném v úvahu přicházejícím logickém způsobu jejich hodnocení. Jinými slovy, že skutková zjištění soudů jsou zřejmým opakem toho, co bylo skutečným obsahem dokazování.

V posuzované věci však nelze soudům vytknout, že s ohledem na výsledky provedené dokazování měly správně dospět k závěru, že spáchání projednávaných skutků nebylo dovolateli prokázáno, resp. že se jich nedopustil, případně že ve skutečnosti nezpůsobil škodu ve výši dokladované poškozeným, ze které soudy vycházely. Soud prvního stupně se ve svém rozsudku provedenými důkazy zabýval jednotlivě i v jejich souhrnu a náležitě vyložil a odůvodnil, jaké skutečnosti vzal za prokazané a z jakých důvodů. Odvolací soud v rámci odvolacího přezkumu (§ 254 odst. 1 tr. ř.) dospěl k závěru, že soud prvního stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu a při svém rozhodování pak na jím zjištěný skutkový stav věci navázal. Oba soudy se také vypořádaly s námitkou dovolatele stran procesní nepoužitelnosti důkazu obsahem videozáznamu pořízeného z bezpečnostní kamery poškozeného.

Nejvyšší soud k poslední uvedené otázce jako obiter dictum toliko dodává, že i z rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ve věci týkající se M. S., která si vyžádal postupem podle § 265o odst. 2 tr. ř., vyplývá, že předmětný kamerový systém byl v daném případě použit s jednoznačným cílem zjištění identity pachatele. Při využití takto získaných osobních údajů v souladu se zákonem (tj. jejich předáním orgánům činným v trestním řízení) pak i podle názoru Nejvyššího soudu nelze takové jednání považovat za zásah do soukromí zaznamenaných osob (k tomu srov. zejména str. 4/4 pravomocného přezkumného rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů /dále jen „Úřad“/ ze dne 19. 12. 2008, zn. VER-2041/08-28). Formální pochybení V. S. bylo pak spatřováno v tom, že z jeho strany došlo ke zpracování osobních údajů, na něž se vztahuje zákon č. 101/2000 Sb., které však nebylo tímto účastníkem řízení jako správcem osobních údajů registrováno u Úřadu podle § 16 odst. 1 uvedeného zákona. V rozhodnutí odvolacího orgánu se zároveň výslovně poznamenává, že kromě porušení citovaného ustanovení nespatřuje v provozu předmětného zařízení jiný rozpor se zákonem stanovenými pravidly pro zpracování osobních údajů. Nejvyšší soud nemohl přehlédnout ani to, že v daném případě poškozený přistoupil k instalaci zařízení teprve na základě opakovaně způsobené škody. I s ohledem na výše uvedené skutečnosti Nejvyšší soud neshledal rozpor mezi

závěry obou soudů, který je navíc podporován i právním názorem shora uvedeného správního orgánu, které by vzhledem k dovolatelem namítané zjevné nezákonnosti jednání poškozeného mohly popřípadě zpochybňovat použitelnost poškozeným opatřených kamerových záznamů jako procesně relevantního důkazu v pozdějším trestním řízení. Přípustnost takového důkazu je však nezbytné vždy posuzovat i s přihlédnutím k právu na soukromí zakotvenému v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí ve smyslu čl. 7 a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Přitom je třeba porovnat na jedné straně zájem na provedení trestního řízení, odhalení pachatele trestného činu a jeho potrestání, na straně druhé zájem na ochraně soukromí. (srov. přiměřeně též č. 7/2008 Sb. rozh. tr.)

Podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. Nejvyšší soud dovolání odmítne, bylo-li podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř. Poněvadž Nejvyšší soud ve věci obviněného V. S. dospěl k závěru, že dovolání nebylo podáno z důvodů stanovených zákonem, rozhodl v souladu s § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. o jeho odmítnutí, aniž by napadené rozhodnutí věcně přezkoumával podle kritérií uvedených v ustanovení § 265i odst. 3 tr. ř.